

Forholdet mellem naturfredningslovens § 43 og naturbeskyttelseslovens § 3

Advokatregørelsens konklusioner om naturbeskyttelseslovens § 3 kan groft set opdeles i 2 delkonklusioner:

1. det er ikke juridisk holdbart at antage, at de vandløb, som efter den tidligere naturfredningslov direkte var nævnt i lovens § 43, også er omfattet af beskyttelsen efter naturbeskyttelseslovens § 3,
2. underretning i 1987 om udpegning af mindre vandløb som beskyttede har været ukorrekt og ufuldstændig i forhold til den enkelte lodsejer og dermed ugyldig.

Ad 1.

På baggrund af formuleringen i naturbeskyttelseslovens § 3: »vandløb, der af miljøministeren efter indstilling fra amtsrådet er udpeget som beskyttede« drager advokaten den konklusion, at alle offentlige vandløb og de større private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m – uanset intentionerne i forbindelse med vedtagelsen af naturbeskyttelsesloven i 1992 – i dag ikke er omfattet af § 3-beskyttelsen.

Ifølge naturfredningslovens § 43 var følgende vandløb med virkning fra 1. januar 1979 direkte beskyttet efter loven: det åbne forløb af alle offentlige vandløb og det åbne forløb af private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m. Miljøministeren kunne bestemme, at beskyttelsen også skulle gælde for visse nærmere angivne private vandløb med en bundbredde på under 1,5 m. Desuden kunne ministeren bestemme, at beskyttelsen ikke skulle gælde for visse nærmere angivne offentlige vandløb og større, private vandløb.

Der var altså mulighed for, at ministeren både kunne udtage visse direkte beskyttede vandløb fra beskyttelsen og inddrage vandløb, der ikke var omfattet af den direkte beskyttelse. I overensstemmelse hermed blev det i den bekendtgørelse (nr. 521 af 2. november 1983), der nærmere regulerede godkendelsesordningen (beskyttelsesordningen), fastsat, at amterne skulle udarbejde kort over samtlige de åbne vandløb inden for amtet, som efter amtsrådets indstilling til miljøministeren burde være beskyttede. Bekendtgørelsen fastsætter, at indtil ministerens godkendelse af kortene foreligger, omfatter beskyttelsen alene offentlige vandløb samt de større private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m, altså de vandløb der var nævnt direkte i loven.

Der blev herefter iværksat en godkendelsesprocedure i alle landets amter. Ministerens godkendelse af kortene og dermed af amtsrådets indstilling var en samlet godkendelse (udpegning) af, hvilke vandløb – offentlige som private, med bundbredde over eller under 1,5 m – der herefter var omfattet af beskyttelsen. De vandløb, der var direkte nævnt i naturfredningslovens § 43, blev således afløst af de vandløb, der var omfattet af godkendelsen, selv om der naturligtvis i vidt omfang var sammenfald.

Advokaten synes ikke at have været opmærksom på, at det forholdt sig sådan. Han er gået ud fra, at offentlige vandløb og private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m ikke var omfattet af ministerens godkendelse, idet disse vandløb var nævnt direkte i loven. På baggrund af formuleringen i naturbeskyttelseslovens § 3 drager han som nævnt ovenfor den konklusion, at alle offentlige vandløb og de større private vandløb med en bundbredde på mindst 1,5 m ikke er omfattet af § 3-beskyttelsen.

Ad 2

Advokaten analyserer herefter, hvorvidt de private vandløb med en bundbredde under 1,5 m, som var omfattet af miljøministerens godkendelse, i dag er omfattet af § 3-beskyttelsen, og konkluderer, at det meget ofte ikke er tilfældet. Han tager udgangspunkt i en opfattelse af, at ministerens godkendelse er en konkret forvaltningsakt, der for at have retsvirkning over for den enkelte lodsejer skal være meddelt denne ved en individuel orientering, og at dette ikke har kunnet dokumenteres at være sket i Vestsjællands Amt.

Der er efter Skov- og Naturstyrelsens opfattelse ingen tvivl om, at der er tale om en generel regulering og ikke en konkret forvaltningsakt. Styrelsen støtter især denne antagelse på, at detaljeringsgraden af ministerens godkendelse ikke er på ejendomsniveau. Godkendelsen foregik ved, at ministeren godkendte kort (i størrelsesforholdet 1:50.000 og 1:100.000), hvorpå var indtegnet de vandløb, som amtsrådet foreslog skulle være omfattet af beskyttelsen. Ministerens godkendelse svarer således til udstedelse af en bekendtgørelse.

Dette understøttes af 2 forhold. For det første blev der i 1983 udstedt anordning nr. 522 af 4. november 1983 om, at de af miljøministeren godkendte kort over vandløb, der er omfattet af godkendelsesordningen i naturfredningslovens § 43, ikke indføres i Lovtidende, som bekendt-